

παρρησίας τὰ τρωτὰ σημεῖα τῆς καταστάσεώς μας, ἀ-
τινα ὅμως ὡς λεγόμενα ὑπεράνω πάσης προσωποληψίας
καὶ παντός ἀτομικοῦ ὑπαινιγμοῦ δὲν εἶναι ποτὲ δυνατόν
νὰ θεωρηθῶσιν ὡς προσβλητικά, ἀφοῦ ἕκαστος ἀφίεται
ἐλευθερὸς νὰ ἐφαρμόσῃ εἰς ἑαυτὸν ὅσα ἡ συνείδησις του
τῷ ὑποδεικνύει ὡς ἔχοντα σχέσιν μὲ τὴν ἠθικὴν του
κατάστασιν.

Ἄλλ' ἐὰν ἔθιξα τὸ ζήτημα τοῦτο τὸ ἐπραξά οὐχὶ
ἀμφιβάλλων περὶ ὑμῶν, ἀλλ' ὅπως ὑποδείξω τὸν σκοπέ-
λον καθ' οὗ θράυνονται καὶ ναυαγοῦσιν αἱ προσπάθειαι
τοῦ λέγοντος καὶ αἱ καλὰ διαθέσεις τῶν ἀκροατῶν. Ὁ
σκοπέλος οὗτος δὲν εἶναι μόνον καθὰ ἴσως ὑποθέτουσι τι-
νες, ἡ ἀκρατος τάσις πρὸς νεωτερισμὸν ἢ ἐκλύουσα ἀκα-
τασχέτως μερίδα τινα τῆς κοινωνίας πρὸς ὅτι ὀθνείον
καὶ ξένον, οὐνευροπολοῦσαν ὅτι θὰ προοδεύσωμεν τότε μόνον
ὅταν θὰ ἀπαλείψωμεν ὅ,τι μᾶς ἐκληροδότησαν οἱ πα-
ρελθόντες αἰῶνες, ὅπως χαράζωμεν ἀκολουθῶς ὡς ἐπὶ
ἀγράφου χάρτου τὸ σχέδιον καὶ τὰς ἐλπίδας νέου φαν-
τασιώδους μέλλοντος, ἐν ᾧ σχεδῖω τὴν θέσιν τοῦ Θεοῦ,
τῆς θρησκείας, τοῦ ἠθικοῦ τέλους νόμου θὰ ἐπέχῃ ὁ ποι-
νικὸς κώδιξ καὶ ἡ ἀστυνομία. Καὶ καὶ ἡ τάσις αὕτη
εἶναι ὀλεθρία· ἀλλ' ὁ ἐπικινδυνώστερος σκοπέλος εἶναι
ἕτερος ὃν καὶ θὰ σᾶς ὑποδείξω ἐν ὀλίγοις, ἐπιφυλασσόμε-
νος νὰ ἐπανέλθω ἐν τῷ μέλλοντι ἐπ' ἀμφοτέρων τού-
των τῶν κινδύνων. Εἶναι δὲ οὗτος, ἡ ἀποθάρρυνσις, ἡ
ἀπογοήτευσις καὶ ἡ ἀδιαφορία ὑφ' ἧς κατέχεται ἡ με-
γίστη πλειονοψυχία ἐξ ἡμῶν, τῶν πάντων μὲν ὁμολο-
γούντων ὅτι δὲν βαίνομεν καλῶς, ἀλλ' οὐδενὸς τολμῶν-
τος ν' ἀναλάβῃ τὴν πρωτοβουλίαν τῆς διορθώσεως. Εἰς
τὴν χρησιμῆς τοῦτο σᾶς λέγουν οἱ πάντες· καὶ ὅταν
ἀκόμη ἐγώ, ἀπλοῦν ἄτομον, μόνος ἐν τῷ μέσῳ τοσού-
του πλήθους, θέσω εἰς ἐφαρμογὴν ὅσα σύ διδάσκεις, τί

καλὸν θὰ προκύβῃ ἐκ τῆς ἐνεργείας μου εἰς τὴν κοινω-
νίαν; Ὡστε τοῦ κακοῦ γάνεις τὰ λόγια σου· ἔτσι ἡλ-
θαμε καὶ ἔτσι θὰ πάμε. Καὶ μὲ αὐτὸ τὸ ἔτσι ἡλθαμε
καὶ ἔτσι θὰ πάμε οὐδεὶς κινεῖται, τὰ πράγματα μέ-
νουν ὅπως ἔχουν καὶ τίποτε δὲν κατορθοῦται.

Καὶ ὅμως πλανώμεθα οὕτω σκεπτόμενοι. Ἄν ἤλθαμε
ἔτσι, εἶναι δυνατόν καὶ ἐξ ὑμῶν ἐξαρτάται νὰ πάμε
πολὺ καλλίτερα. Δὲν εἶναι μόνον τὸ κακὸν καλλητικόν.
Καὶ τὸ καλὸν ἔχει τὴν ἐλκυστικὴν του δύναμιν, τὸ δὲ
παράδειγμα τοῦ ἀνθρώπου τοῦ ἀκολουθοῦντος ὅ,τι ἡ συ-
νείδησίς του τῷ ὑπαγορεύει ὡς ὀρθὸν χωρὶς νὰ τὸν μέλῃ
διὰ τὰς κρίσεις καὶ ἐπικρίσεις τῶν ἀνοήτων, σημαίνει
πολὺ ἐπιβάλλον τὸν σεβασμὸν καὶ εἰς αὐτοὺς τοὺς ἐναν-
τιοφρονούντας καὶ διεγείρον μμητάς, διότι ὁ ἄνθρωπος
ζητεῖ συνήθως ἐν τῷ παραδείγματι τοῦ ἄλλου στήριγμα
πρὸς ἐνίσχυσιν τῆς ἰδίας ἀσθενείας. Ὅταν δὲ ζῇ τις ἐν
ἐποχῇ καθ' ἣν τὸ κακὸν ἀπεκδυθὲν πᾶσαν αἰδῶ ἀνυψοῖ
ἀγέρας τὴν κεφαλὴν ὑπὸ τὸ ἀπλετον φῶς τοῦ ἡλίου
ἐκνευρίζον τοὺς χαρακτῆρας, διαφθεῖρον τὰ ἔθνη, διακυ-
βεῦον οὕτω τὸ παρὸν καὶ τὸ μέλλον καὶ καθιστῶν προβλη-
ματικὴν τὴν πρόοδον, πρὸς ἣν τοσοῦτον ὀργῶμεν, τὸ κα-
θῆκον παντός χριστιανοῦ, παντός εὐσυνειδήτου ἀνθρώπου
εἶναι νὰ ἀντιταχθῇ εἰς τὸν χεῖμαρρον πάσαις δυνάμεσι
καὶ πρώτιστα διὰ τοῦ ἰδίου παραδείγματος, διότι ἡ
σιωπὴ, ἡ οὐδετερότης, ἡ ἀδράνεια δὲν εἶναι μόνον ἀναν-
δρία ἀλλὰ καὶ ἕτερόν τι πολλῶ χεῖρον· εἶναι συνενο-
χί, πιστὴ ἐπανάληψις τῆς ἀπαισίας ἐκείνης σκηνῆς τοῦ
Πιλάτου νομίζοντος ὅτι ἀπηλλάσσετο πάσης εὐθύνης
οὐχὶ παρακωλύων τὴν σφαγὴν τοῦ ἀθώου, ἀλλ' ἀπλῶς
νύπτων θεατρικῶς τὰς χεῖράς του καὶ προκηρύσσων τὴν
ἀθωότητά του.

Ναὶ ἀδελφοί, μελετήσατε καλῶς ὅτι μέλλω νὰ εἶπω.

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ.

ΠΟΙΚΙΛΗ ΔΙΑΛΕΞΙΣ.

Ἡ 5)17 νοεμβρίου τὰ μέγιστα ἀξιοσημείωτος τυγχάνει οὕσα
τῇ ἱστορίᾳ τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῆς ἀνθρωπότητος. Πρὸ πέντε
καὶ εἴκοσι ἐτῶν κατ' αὐτὴν ταύτην τὴν ἡμέραν συνετελέσθη
μέγα γεγονός, ἐτελοῦντο τὰ ἐγκαίνια τῆς διώρυγας τοῦ Σουέζ,
ἣτις συνετελέσθη ὑπὸ τοῦ μεγάλου πολίτου τῆς Γαλλίας de Les-
seps, ἐν μεγαλοπρεπεῖᾳ ἀληθῶς μυθῶδει, καθ' ἣν ἡ Ἀνατολὴ
καὶ ἡ Δύσις συνηδελφούτο, προεξαρχούσης ὡς αἰγλήεντος ἐπιτρόπου
ἐπιβαινούσης τῆς Αἰγύπτου αὐτοκρατορίας· Εὐγενίας, ἀκολουθουμέ-
νης ὑπὸ τοῦ καίσαρος καὶ βασιλέως τῆς Αὐστρίας ὡς ἀντιπροσώ-
που τῆς ἀνατολικῆς Εὐρώπης ἐπὶ κεφαλῇ στόλου ἐξ ὀγδοήκοντα
ἀτμοκινήτων, ὧν τὰ πεντήκοντα πολεμικά, ἀνήκοντα πᾶσι τοῖς
ἔθνεσι τοῦ κόσμου. Καὶ ὁ στόλος οὗτος προὔχρει τῶν ὀθλῶν τῆς
διώρυγας ἐκατέρωθεν σηματοστολιστῶν οὐσῶν, ἀνὰ ῥιμῆτον δὲ πλῆ-
θος· ἐπὶ τῶν ἐκατέρωθεν ὀθλῶν παρηκολούθει τὰς τοῦ μεγαλοπρε-

ποῦς τούτου στόλου κινήσεις. Παρὰ τὴν λίμνην Timsah, ἧς
ἐπὶ τῆς ὄχθης εὐρεται ἡ γεννωμένη πόλις Ἰσμαηλία, ὁ στόλος
ἔστη. Ἡ αὐτοκράτειρα Εὐγενία καὶ ὁ αὐτοκράτωρ Φραγκί-
σκος Ἰωσήφ, οἱ πρίγκηπες καὶ λοιποὶ ἀποβαίνουσι εἰς τὴν ξηρὰν
ὅπως ἐπισκεφθῶσι τὰ σκηνώματα τῶν Ἀράβων, οἵτινες ἦλθον ἐκ
πάντων τῶν σημείων τῆς Αἰγύπτου. Ἐνταῦθα ὁ ἀντιβασι-
λεὺς τῆς Αἰγύπτου τείνει τὴν χεῖρα ὀρθὸς τῇ Αὐτοκρατορίᾳ
καὶ μετὰ τιμῶν ὑποδέχεται αὐτὴν ἐν μέσῳ λαῶν προσκυ-
νούντων κατὰ τὴν διάβασιν αὐτοῦ. Τούτου δὲ γιγνομένου ὁ ἐμίρης
Ἀβδούλ-Καδὲρ συγχαίρει τὸν ἰδρυτὴν τῆς διώρυγας ἀκολουθοῦ-
μενος ὑπὸ ἐπισήμου ἐπιτροπείας πασῶν τῶν χωρῶν τοῦ κόσμου,
αἵτινες ἔσπευσαν ν' ἀνευφημήσωσι τὸν Lesseps ἐπ' αὐτοῦ τοῦ
χόρου τοῦ θριάμβου αὐτοῦ.

Τῇ ἐπιούσῃ ἡ Αἰγύπτου, ἧς ἐπέβαινε ἡ Εὐγενία ἐπὶ κεφαλῇ
τοῦ στόλου προὔχρησε πρὸς συντελεσιν τῶν ἐγκαίνιων. Ἡ διά-
βασις ἦν μεγαλοπρεπεστάτη. Ἀτμόπλοια κατ' εὐθείαν ἐξ Ἰν-
διῶν ἐρχόμενα συναντῶσι τὴν Αἰγύπτου καὶ οὕτω ἐν μέσῳ γενικῶν
καὶ ἐνθουσιωδῶν χειροκροτημάτων συντελεῖται τὸ γεγονός, ὃ τὴν
εἰκοσιπενταετηρίδα ἐώρασεν ὁ κόσμος. Περὶ τὴν ἐνδεκάτην τῆς
αὐτῆς ἡμέρας ἡ Αἰγύπτου ἐπλεεν ἐπὶ τῶν ὑδάτων τῆς Ἐρυθρᾶς θα-
λάσσης, ἡ παγκόσμιος διώρυξ τοῦ Σουέζ ἠνοίχθη πανηγυρικῶς
τῇ ἀτμοπλοίᾳ.

Ἄν πάντες οἱ ἀγαπῶντες εἰλικρινῶς τὴν χώραν των καὶ ἐνδιαφερόμενοι περὶ τοῦ μέλλοντος τῆς — ὁ δὲ ἀριθμὸς τούτων εἶναι μέγας — ἀντὶ τῆς ἐποδύρωνται ἀνωφελῶς μὲ ἐσταυρωμένης χεῖρας ὡς θρηνητοὶ Ἱερεμίαι ἐπιρρίπτοντες τὴν εὐθύνην οἱ μὲν ἐπὶ τῶν δέ, ἢ τῆς προσιωνίζοντα δυσάρεστα ὡς ἀπαισιόδοξοι Κασσάνδραι, ἐκινούντο, ἔπραττον τὸ καθήκον των, τὰ πράγματα δὲν θὰ ἐπὶ γαίαν ἔτσι, τάχιστα θὰ ἡλλαζόν φάσιν, ἡ δὲ ἀληθὴς πρόδοξος ἡμῶν ἐν πάσι θὰ ἀπεδείκνυν ἀριδῆλως ὅτι δὲν ἐγγίζει εἰσέτι ἡ στιγμή, καθ' ἣν ἡ δεξιὰ τοῦ Θεοῦ θὰ παύσῃ γράφουσα, διὰ χεῖρὸς τοῦ ἡμετέρου ἔθνους, νέας ἐνδόξους σελίδας ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς καθόλου ἀνθρωπότητος.

Ἀρχιμ. ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ ΔΕΔΙΚΑΝΗΣ.

Η ΓΥΝΗ ΕΝ ΙΑΠΩΝΙΑΙ*

Ὡστε οἱ ἰάπωνες μυρεψοὶ κατέχουσι πλῆθος συνταγῶν, περὶ τῶν ὁποίων οἱ Εὐρωπαῖοι ἀσθενῇ μόνον ἰδεάν δύνανται νὰ σχηματίσωσι διὰ τῶν ὀλίγων μύρων, ἅτινα ἐσχάτως εἰσῆχθησαν ἐξ Ἰαπωνίας μεγάλως παραμεμορφωμένα. Μία τῶν περιεργωτάτων διὰ τοὺς κατοίκους τῆς Δύσεως σκευασίων εἶναι ἡ πρὸς βαθὴν τῶν ὁδόντων διὰ μέλανος χρώματος* εἶναι ἀληθὲς ὅτι συστοιχία λεπτῶν καὶ λευκοτάτων ὁδόντων ἐν μέσῳ τῶν ἐντόνως ἐρυθρῶν χεῖλέων μεγάλως ἐκτιμῶνται καὶ ἀρέσκουσιν ἐν Ἰαπωνίᾳ· ἀλλὰ καὶ οἱ μέλανες ὁδόντες ἔχουσι τὸ θέλητρον αὐτῶν. Ἀλλως τε οἱ ὁδόν-

*) Ἰδε ἀριθ. 50 σελ. 986—987.

Ὁ διάσημος συγγραφεὺς τῆς ἱστορίας τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς ἱστορίας τῆς Ρώμης Duruy προσεβλήθη κατ' αὐτὰς ὑπὸ διπλῆς ἀποπληξίας. Κατὰ τινὰ τῶν τελευταίων συνεδρίων τοῦ πανακαδημίου τῆς Γαλλίας οὐχὶ εὐάρεστοι ἐδόθησαν πληροφορίες περὶ τῆς υγιείας τοῦ σοφοῦ ἀνδρός. Ὁ Duruy εἶνε συγχρόνως μέλος τῶν τριῶν ἐκ τῶν πέντε ἀκαδημιῶν τῶν συγκροτουσῶν τὸ πανακαδημίου, τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας, τῆς Ἀκαδημίας τῶν ἐπιγραφῶν καὶ τῶν γραμμάτων καὶ τῆς Ἀκαδημίας τῶν ἠθικοπολιτικῶν ἐπιστημῶν. Τούτου ἕνεκα τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ Πανακαδημίου εἶνε μέγα καὶ καθ' ἑκάστην αἰτεῖται τοῦτο πληροφορίας περὶ τοῦ ἐπιφανοῦς αὐτοῦ μέλους.

Γ. Γ. Μετὰ λύπης πληροφορούμεθα τὴν τελευταίαν στιγμήν τὸν θάνατον τοῦ ἀνδρός. Ἐπιφύλασσόμεθα γὰρ ἐμιλήσωμεν περὶ αὐτοῦ ἐν ἐπομένῳ τευχῇ ὡς τε ἱστορικοῦ καὶ ὑπουργοῦ ἄλλοτε τῆς παιδείας ἐν Γαλλίᾳ, ὅτε σπουδαία συνετελέσθη μεταρρυθμίσεις.

Ἡ παγκόσμιος δημοσιογραφία ἐθρήνησε κατ' αὐτὰς μέλος αὐτῆς τῶν πολλῶν διακεκριμένων, τὸν ἀρχισυντάκτην τῆς γνωστῆς τῶν Παρισίων ἐφημερίδος Figaro Francis Magnard, ὅστις

τες μελανοῦνται μόνον ἐπ' εὐκαιρίᾳ μεγάλῃς τινὸς τελευτῆς, ὁ κόσμος δὲ οὗτος ἐπιφυλάσσει μόνον ταῖς ὑπάνδροις κυρίαις, ὧν ἀποτελεῖ τὸ χαρακτηριστικὸν γνώρισμα.

Ἡ γυναικαία στολὴ ἀποτελεῖται ἐξ ἐλαφροῦ ὑποκαμίδου ἐκ λευκοῦ σιρικοῦ, μεταξίνων περιποδίων λευκῶν συνήθως, μῖς ἢ πλείονων ἐσθῆτων ἐξ εὐτελεστέρου σιρικοῦ ἢ βαμβάκερου ὑφάσματος καὶ ἐκ τῆς κυρίως ἐσθῆτος κεκοσμημένης κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον πλουσίως διὰ ποιημάτων, συνεσταυρωμένης δὲ ἐπὶ τοῦ στῆθους κατὰ τρόπον τοιοῦτον ὥστε νὰ καταλείπῃ γυμνὸν τὸ κάτω μέρος τοῦ τραχήλου καὶ συνεσφιγμένης ἐπὶ τοῦ σώματος διὰ λεπτῆς ζώνης περικαλυπτομένης ὀφιοειδῶς δι' ἐτέρας πλατυτέρας. Αἱ Ἰαπωνίδες ἀγνοοῦσιν εὐτυχῶς τὴν χρῆσιν τῶν φρικωδῶν σινικῶν σανδαλίων, ὡς ἠγνόουν ἄλλοτε καὶ τὸν σθηδόδεσμον· ἀλλ' αἱ ἀνάγκαι τῆς πολιτικῆς ἐπέβαλον εἰς τὴν αὐτὴν τοῦ Μικάδου τὴν εὐρωπαϊκὴν ἀμφιεσθῆναι, αἱ δὲ γυναῖκες ἠναγκάσθησαν νὰ ὑποστῶσι τὰς διαστρεβλώσεις καὶ τὰς βαδάνους τοῦ σώματος, ὥς ἐπιβάλλει τὸ βαρβαρικὸν τοῦτο ὄργανον.

Ἡ περικορύμμις τῆς κεφαλῆς ἀποτελεῖ ὑποκείμενον μακρῶν μελετῶν. Ἡ κόμη, συνήθως ἀψθονος, μακρὰ καὶ λεπτὴ οὔσα, διατηρεῖται διὰ μεγίστων περιποιήσεων καὶ κοσμεῖται διὰ τῶν ὀρίστων μύρων. Οἱ συρμοὶ ἐν Ἰαπωνίᾳ δὲν ποικίλλουσιν, οἱ δὲ ἀποδεκτοὶ γενόμενοι πλεονέστερα εὐχαριστοῦσι πᾶσας, μὴ αἰσθανομένας τὴν ἀνάγκην τῆς ἐπιζητήσεως τῶν κρεισθόντων ἐπὶ κινδύνῳ τοῦ νὰ εὐρωσὶ χεῖρονας· οἱ συρμοὶ ὅμως οὗτοι, μετὰ σεβασμοῦ ἀπὸ μακρῶν αἰώνων τηρούμενοι προβλέπουσι τὴν ἀνάγκην τῆς μεταβολῆς, ἢν αἰσθάνονται πάντες οἱ ἄνδρες καὶ δὴ καὶ πᾶσαι αἱ γυναῖκες· αἱ Ἰαπωνίδες λοιπὸν ἔχουσι πολλοὺς τρόπους κομμώσεως ἀναλόγως τῶν περιστάσεων· καὶ ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ὅμως ἡ παράδοσις εἶναι πανίσχυρος.

ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ ἰδρυτοῦ αὐτοῦ De Villemessant ἐγένετο ἡ ψυχὴ τοῦ ἐπιφανοῦς φύλλου. Ὁ ἄσιδμος ἀνὴρ ἔγραφε τακτικῶς καθ' ἑκάστην τὴν πολιτικὴν δεξιὴν μετὰ συντομίας, σαφηνείας καὶ κατὰ τὰς πολιτικὰς αὐτοῦ ἀρχὰς μετὰ δικαιοσύνης, διακρίνετο δὲ ἰδίᾳ ἐπὶ ἐξόχῳ χρηστότητι, ἐφ' ᾧ καὶ σκιαγραφῶν αὐτὸν συνεργάτης αὐτοῦ τὴν κυριωτάτην αὐτοῦ ἀρετὴν τὴν χρηστότητα ἀνακηρύσσει, ἐπιλέγων, ὅτι τῆς ἀρετῆς αὐτοῦ ταύτης ὀλίγιστα ὑπάρχουσι παραδείγματα ἐν τῷ ἐκόσμῳ ἡμῶν (notre monde). Τῷ Magnard προτάθη ὅπως υποβάλλῃ τὴν ὑποψηφιότητα αὐτοῦ ὡς μέλους τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Πρὸς τὴν εἰπόντα αὐτῷ τοῦτο ἀνέκραξεν: «ὦ! εὐχαριστῶ πολύ. Ἀλλὰ τεσσαράκοντα ἐπισκέψεις εἶνε μεγάλη ἱστορία, καὶ ὅπως ἐπιτύχω τίνος; ὅπως μὴ ὀνομασθῶ ἀναμφιβόλως» Ἀφῆστέ με ἐν τῷ μικρῷ μου γραφείῳ, ἐν τῷ μέτῳ τῶν βιβλίων μου· εἰλικρινῶς προτιμῶ τοῦτο».

Ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ Magnard ἀπειρὰ διεβιάσθησαν συλλυπητήρια τῷ Figaro, πᾶσαι δὲ αἱ ἐφημερίδες ἀνέγραψαν τὸν θάνατον τοῦ διακεκοῦς δημοσιογράφου μετὰ τεκμηρίων συμπαιδείας.

Ἡ Deutsche Rundschau ἐδημοσίευσε ἀποσπάσματα ἀνεκδό-

Ἀλλὰ περὶ ἔρωτος προκειμένου ἡ ἐθιμοτυπία ἀπόλ-
λυσι μέρος τῶν δικαιωμάτων αὐτῆς καὶ ὑποχωρεῖ ἐν
μέρει εἰς τὴν κρατοῦσαν θέλησιν τῆς γυναικός. Οὕτω,
μεθ' ὅλας τὰς παραγγελίας τοῦ Κομφουκίου, ζητεῖται
ἡ γυνὴ τὸν νεανίδων διὰ τὴν ἐκλογὴν τοῦ μνη-
στήρος αὐτῶν, ὅστις συνεστήθη αὐταῖς εἴτε ἐν τῷ
θεάτρῳ, εἴτε ἐν αἰθούσῃ φιλικῆς οἰκίας, εἴτε τέλος
ἐν καταστάματι τείου, ἐνθα ἡ συνέντευξις γίνεται
τυχαίως ὁπῆεν, ἐνῶ ταύτην προπαρασκευάζουσιν οἱ
μεσάζοντες. Ἐν τισὶν ἐπαρχίαις μάλιστα δὲν παρί-
σταται ἡ ἀνάγκη τῶν ὑπηρεσιῶν τῶν ὑπ' α. λ. λ. ἢ λ. ω. ν.
τούτων.

Αἱ Ἰαπωνίδες δὲν γνωρίζουσι τὸ ἔθιμον τῆς προί-
κός. Οἱ γαμβροὶ ἐν Ἰαπωνίᾳ ἐφιστῶσι τὴν προσοχὴν
αὐτῶν, μᾶλλον εἰς τὰ διανοητικά, ἠθικά καὶ σωμα-
τικά προτερήματα, ἐπιζητοῦντες ἰδίᾳ τὸν σεβασμὸν
τῶν γονέων ὡς τὸ ἄριστον ἐχέγγυον τῶν συζυγικῶν
ἀρετῶν. Γενικῶς ὁ σύζυγος ὁφείλει νὰ δύναται νὰ
ἐξασφαλίσῃ τὴν συντήρησιν τῆς συζύγου αὐτοῦ· ἄλ-
λως, ἂν ἀμφοτέροι εἶναι πτωχοί, ἐργάζονται ἀμφοτέροι
ὅπως ζώσιν. Ἀλλ' ὡς πτωχὴ κόρη δύναται νὰ συζευ-
χθῇ πλούσιον, οὕτω καὶ νέος πτωχὸς δύναται νὰ λάβῃ
σύζυγον κεκτημένην μείζονα χρηματικὴν περιουσίαν·
ὁ ἔρος συγχωρεῖ καὶ δικαιολογεῖ τὰ πάντα.

Ὅταν συμβῇ πτωχὴ κόρη νὰ καταληθῇ ὑπὸ ἔρω-
τος πρὸς πλούσιον νεανίαν μέχρι τοιοῦτου βαθμοῦ
ὥστε νὰ ἀσθενήσῃ, οἱ γονεῖς αὐτῆς ἀνυσυχοῦντες
περὶ τῆς τοιαύτης καταστάσεως μαντεύουσι τὸ αἷτιον,
ἐρωτῶντες δὲ αὐτὴν διὰ τῆς τροφῆς ἢ στενῆς τινος
φιλίας αὐτῆς καὶ πληροφθορούμενοι τὸ ὄνομα τοῦ πε-
φιλημένου ὄντος, ἀναθέτουσιν εἰς μεσάζοντά τινα νὰ
ἀνακοινώσῃ αὐτῷ τὰ αἰσθήματα τῆς θυγατρὸς αὐ-
τῶν. Σπανίως ὁ νέος ἀποποιεῖται τὸν γάμον καὶ ἂν
ἀκόμη οὐδέποτε εἶδε τὴν νέαν· ὁ ὑπὸ τοιαύτας περι-
πτώσεις ἀρνούμενος νὰ νυμφευθῇ θεωρεῖται ἄσπλαγ-
χνος, ἂν δὲ ἡ κόρη ἀποθάνῃ χαρακτηρίζεται ὡς ἄ-

θλιος· ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει δυσχερῶς θὰ εὑρίσκε
γυναῖκα, ἥτις νὰ ἠθελε νὰ συνδεθῇ μετ' αὐτοῦ διὰ τοῦ
ῤυμεναίου.

Ἡ τελετὴ τοῦ γάμου εἶναι κατ' οὐσίαν συμβολικὴ.
Κατὰ ταύτην πρῶτη ἡ νύμφη πίνει ἐκ κυπέλλου πλῆ-
ρους σάκε (οἶνου ἐξ ὀρύζης, ἀποτελούντος τὸ ἐθνι-
κὸν ποτὸν τῶν Ἰαπώνων), εἴτα ἐκ τοῦ αὐτοῦ κυπέλ-
λου πίνουσιν ἡ μήτηρ καὶ ὁ πατὴρ τοῦ γαμβροῦ, εἴτα
ὁ πατὴρ καὶ ἡ μήτηρ τῆς νύμφης καὶ τέλος αὐτὸς ὁ
γαμβρός· ἡ τελετὴ αὕτη ἐπαναλαμβάνεται τρίς, μετὰ
νέου ἐκάστοτε κυπέλλου, ἐν θρησκευτικῷ τῷ διγῇ.
Τὸ σακε σημαίνει τὴν στοργήν, τὴν ἀφιδώσιν, τὴν
φιλίαν, τὴν ἐλεημοσύνην, τὸν ἔρωτα καὶ πάντα τὰ
ἀνάλογα αἰσθήματα, ἅτινα ἀποτελοῦσι τὴν οὐσίαν
αὐτῆς τῆς ζωῆς· ἡ δὲ τριάς τῶν κυπέλλων σημαίνει
ὡς καὶ πᾶσα ἄλλη τριάς, τὴν τελειότητα τοῦ συμβό-
λου, ὅπερ ἕκαστον τῶν ἀποτελούντων αὐτὴν στοι-
χείων παρίστανει. Ὡστε ὁ τύπος τοῦ Ἰαπωνικοῦ γά-
μου εἶναι λίαν ὁμοιος τῇ παρὰ καθολικοῖς μεταλήξει.
Ἡ τελετὴ γίνεται παρὰ τῷ γαμβρῷ ἐν αἰθούσῃ διακε-
κοσμημένῃ ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ διὰ Κακεμόνων
(διαφωγμάτων μετὰ ζωγραφιῶν), παριστάντων σκη-
νὰς εὐτυχίας καὶ φερόντων ἔμπροσθεν ἄβακα, ἐφ' οὗ
εἶναι διατεταγμένα μετ' ἀνθέων ἡ ἐλάτη, ὁ πελαργ-
γὸς καὶ ἡ χελώνη, ἅπαντα ἐξ ἐπιχρύσου χαλκοῦ,
ὄντα ἐμβλήματα αἰωνίου νεότητος, πίστεως καὶ μα-
κροβιότητος.

Τὴν ἐπιούσαν τοῦ γάμου αὐτῆς ἡ νέα βάφει μέ-
λανας τοὺς ὀδόντας αὐτῆς καὶ ξυρίζει τὰς ὀφρῦς,
οὕτω δὲ τὸ βλέμμα αὐτῆς προσλαμβάνει περιέργον
χαρακτῆρα ἐμπαικτικῆς ζωρότητος καὶ μελαγχολίας.
Μετά τινος ἡμέρας οἱ δύο νεόνυμφοι ἀποδίδουσι τὰς
γαμπρικούς ἐπισκέψεις ἀρχόμενοι ἀπὸ τῶν γονέων αὐ-
τῶν· οἱ τε ἐπισκέπται καὶ οἱ πρὸς οὓς ἡ ἐπίσκεψις
ἀποδίδεται ἀνταλλάσσουσι δῶρα. Ἐν τισὶν ἐπαρχίαις
αἱ ἐπισκέψεις αὗται ἀντικαθίστανται διὰ τῆς ἀπο-

του ἔργου τοῦ μεγάλου ποιητοῦ τοῦ Φαστὸν Goethe ἐπιγραφο-
μένου ἢ Ἐπετηρὶς τοῦ θανάτου τοῦ Schiller. Εἶνε δὲ τοῦτο
δραματικὸν ποίημα, ὅπερ προῖκετο νὰ διδαχθῇ ἐν τῷ θεάτρῳ
τῆς Βαϊμάρης καὶ δι' οὗ ὁ Goethe προϋτίθετο νὰ τιμῇ τὴν
μνήμην τοῦ φίλου αὐτοῦ. Τὸ ἔργον τοῦτο ἦν γνωστὸν ἀπὸ τρια-
κονταετίας, ἀλλὰ τὰ χειρόγραφα ἅπερ τότε ἐγένοντο γνωστὰ
ἐνεῖχον σημειώσεις δι' ὧν ὁ Goethe διετύπου ἰδέας τινὰς
ἀναφερομένας εἰς τὸν εὐσεβῆ αὐτοῦ σκοπὸν, ἦν δὲ ἀδύνατον νὰ
ἐξαχθῇ τι ἀσφαλὲς ἐξ αὐτῶν. Ἦδη ὁ Bernard Suphens,
διευθυντὴς τῶν ἀρχείων τοῦ Goethe ἐν Βαϊμάρῃ, ἀνεκάλυψε
χρυσολάκιον πλήρες ἀποσπασμάτων τῆς Ἐπετηρίδος τοῦ
Schiller. Τὸ ἔργον εἶνε ἐλλιπὲς λίαν, ἀλλ' οὐχ ἥττον ὑπάρχουσι
σπουδαίωτα μέρη νῦν πρὸς ἐκδήλωσιν τοῦ σκοποῦ τοῦ ποιητοῦ.

• • •

Ὁ « Τύπος τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Καμβριδγης » ἐδημοσί-
ευσε τὸ κείμενον παλιμψήστου χειρογράφου, περιέχοντος τὴν εἰς
τὴν ἀρχίαν συριακὴν γλῶσσαν μετάφρασιν τοῦ Εὐαγγελίου, χει-
ρογράφου ἀνακαληθέντος καὶ φωτογραφηθέντος τῷ 1892 ὑπὸ
τῆς δεσποινίδος Λιούζης ἐν τῇ συναϊτικῇ μονῇ τῆς Ἀγίας Αἰκατε-
ρίνης. Τὸ παλιμψήστου χειρόγραφον ἐξητάσθη, ἐπισταμένως ὑπὸ

τοῦ καθηγητοῦ Μπελόνου καὶ τῶν κ. κ. Μπάρκετ καὶ Χάρ-
ρις, διατριψάντων ἐπὶ τεσσαράκοντα ἡμέρας ἐν τῇ συναϊτικῇ
μονῇ κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ 1893. Τὸ κείμενον δημοῖζει τὰ μέγι-
στα πρὸς τὸ ὑπὸ τοῦ Κουρητονίου τῷ 1858 δημοσιευθέν. Οὐχ
ἥττον ὑπάρχουσι διαφοραὶ τινες. Τὸ χειρόγραφον ἐν πάσῃ περι-
πτώσει φαίνεται ἐν τῶν ἀρχαιοτάτων, καίπερ μὴ βρισθείσης τῆς
χρονολογίας, εἰς ἣν ἀνάγεται.

* * *

Ὁ Αἰὼν (The century), ἀρμενικὸν περιοδικὸν ἐδημοσίευ-
σε τὸ πανομοιότυπον ἐγγράφον ἐκτάκτως περιέργου, ἥτοι τῆς
τελευταίας σελίδος τετραδίου Ναπολέοντος τοῦ Α', ὅτε ἦν μα-
θητὴς ἐν τῇ σχολῇ Βρυέννης. Τὸ μικρὸν τοῦτο τετράδιον τοῦ
νεανίου, ὅστις ἐπρόκειτο νὰ καταστῇ τὸ φύθητρον τῆς Εὐρώπης,
ἀφιερῶται εἰς τὰς ἐν Ἀσίᾳ καὶ Ἀφρικῇ κτήσεις τῶν Ἀγ-
γλων, περιέχει δὲ καὶ λευκάς τινὰς σελίδας. Κατὰ περιέργον
σύμπτωσιν ἡ τελευταία σελὶς καταλήγει διὰ τῶν λέξεων :
Saint-Hélène, petite isle (Ἀγία Ἑλένη, μικρὰ νῆσος).

Ο. Α.